ΤΟ ΘΕΡΜΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΔΕΗ ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΙΒΕΡΙ

Ὁλόφωτο δεῖγμα ἀξιοποιήσεως παρημελημένων πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τῆς χώρας, τὸ ἀτμοηλεκτρικὸν ἐργοστάσιον Ἀλιβερίου εὑρίσκεται εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴ τῆς Εὐβοίας καὶ εἰς ἀπόστασιν ἑξήντα περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὑπόγειος πλοῦτος ὑπὸ μορφὴν λιγνίτου κατωτέρας ποιότητος ὑπῆρχε πάντοτε ἐκεῖ, ἀλλὰ παρέμενε ἀνεκμετάλλευτος ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ σύγχρονη τεχνικὴ ὕψωσε ἕνα δυναμικὸ συγκρότημα κτιρίων καὶ μηχανῶν ποὺ ἐνσωματώνουν τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τεχνικῆς ἐξελίξεως.

Τὸ Ἀτμοηλεκτρικὸ Ἐργοστάσιο Ἀλιβερίου εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἕως τώρα ἐργοστάσιο ἠλεκτροπαραγωγῆς τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἐγκατεστημένην ἰσχὺν 80.000 κιλοβάτ. Εἶναι ἐπίσης τὸ πρῶτο μεγάλο ἔργο τοῦ Προγράμματος Ἐξηλεκτρισμοῦ ποὺ ἐτέθη εἰς λειτουργίαν. Τὸν Μάϊο 1953 ἡ πρώτη μονὰς τοῦ ἐργοστασίου διωχέτευσε ρεῦμα εἰς τὴν περιοχὴ Πρωτευούσης καὶ τὸν Νοέμβριο 1953, ὅταν ἐκινητοποιήθη καὶ ἡ δευτέρα μονάς, τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀλιβερίου ἔφθασε διάφορες ἄλλες περιοχὲς τῆς χώρας. Ἡ ἐτησία παραγωγικὴ ἱκανότης τοῦ ἐργοστασίου αὐτοῦ ὑπερβαίνει τὰ 600.000.000 ὡριαῖα κιλοβάτ.

Ἀπὸ τὸν λιγνίτη ἕως τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ποὺ φωτίζει ἕνα σπίτι ἢ κινεῖ ἕνα ἐργοστάσιον παρεμβάλλεται μία σειρὰ τεχνικῶν ἐργασιῶν. Ἂς ἀρχίσωμεν τὴν παρακολούθησι τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον καθαρισμοῦ καὶ θραύσεως τοῦ λιγνίτου, τὸ παράξενο αὐτὸ κτιριακὸ συγκρότημα ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν βορεινὴν πλευρὰ τοῦ περιβόλου. Ἐδῶ ἔρχονται ἀπὸ τὸ λιγνιτορυχεῖον μὲ εἰδικὸν σιδηρόδρομο 2.000 περίπου τόννοι λιγνίτου κάθε ἡμέρα. Ὁ λιγνίτης αὐτὸς ἔρχεται ἀκάθαρτος καὶ εἰς μεγάλα τεμάχια. Εἰς τὸ ἐργοστάσιον καθαρισμοῦ ἀφαιροῦνται οἱ λίθοι καὶ τὰ χώματα καὶ ἄλλες ξένες ὕλες καὶ ὁ λιγνίτης θραύεται εἰς μικρὰ τεμάχια κατάλληλα γιὰ τὶς ἐσχάρες τοῦ ἐργοστασίου. Σύστημα ἀτερμόνων ἱμάντων παραλαμβάνει ἀπὸ ἐκεῖ τὸν καθαρὸ λιγνίτη καὶ τὸν μεταφέρει ψηλὰ εἰς τὸν τελευταῖον ὄροφον τοῦ ἐργοστασίου ἠλεκτροπαραγωγῆς.

Τὸ κτίριον τοῦ κυρίως ἐργοστασίου φαίνεται ἀρκετὰ παράξενο. Εἶναι τεράστιο εἰς μέγεθος, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε τοίχους οὔτε στέγη. Ἡ τροφοδότησις τῶν ἐσχαρῶν μὲ λιγνίτην γίνεται ἀπὸ ἐπάνω καὶ ὄχι ἀπὸ κάτω. Μηχανικοὶ τροφοδόται διασκορπίζουν τὸν λιγνίτην ὁμαλῶς ἐπὶ τῶν ἐσχαρῶν ποὺ κινοῦνται ρυθμικῶς. Ὅταν τὸ ἐργοστάσιον εὑρίσκεται εἰς πλήρη παραγωγικὴν λειτουργίαν, καταναλώνει περίπου 2.000 τόννους καθαροῦ λιγνίτου ἡμερησίως. Παράξενοι φαίνονται καὶ οἱ ἀτμολέβητες. Δὲν εἶναι τὰ μεγάλα χαλύβδινα δοχεῖα ποὺ βλέπομε συνήθως εἰς ἄλλες ἀτμομηχανές. Εἶναι τέσσαρα ἀτελείωτα συμπλέγματα σωλήνων.

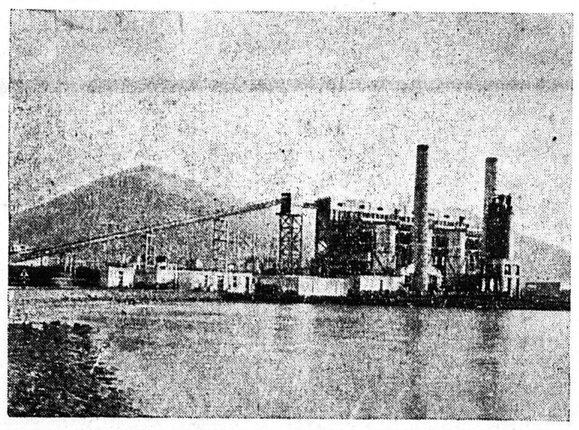

Τὸ ἐργοστάσιον Ἀλιβερίου

Ὁ ἀτμὸς ὑπερθερμαίνεται μέχρι 487 βαθμῶν καὶ συμπυκνώνεται μέχρι πιέσεως 65 ἀτμοσφαιρῶν μέσα εἰς τοὺς ἀτμολέβητας. Ἀπὸ ἐκεῖ διοχετεύεται εἰς τὶς δύο στροβιλογεννήτριες ὅπου ἀποτονοῦται καθὼς περνᾶ διὰ μέσου ἀλληλοδιαδόχων σειρῶν ἀκροφυσίων. Καθὼς ἐξέρχεται, προσβάλλει τὰ ἀντίστοιχα πτερύγια τῶν δύο στροβίλων, οἱ ὁποῖοι τίθενται εἰς περιστροφικὴν κίνησιν. Ἡ μηχανικὴ αὐτὴ ἐνέργεια μεταδίδεται εἰς τὶς γεννήτριες καὶ μετατρέπεται εἰς ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ὑπὸ τάσιν 15.000 βόλτ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ περνᾶ ἔπειτα εἰς τὸν ἔξω τοῦ ἐργοστασίου σταθμὸν διακοπτῶν καὶ μετασχηματιστῶν, ὅπου ἡ τάσις τοῦ ρεύματος ὑψώνεται εἰς τὰ 150.000 βόλτ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διοχετεύεται εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ σύστημα ἐλέγχου τοῦ ἐργοστασίου εὑρίσκεται εἰς μίαν αἴθουσα μεταξὺ τῶν δύο στροβιλογεννητριῶν. Ἐκεῖ εἶναι συγκεντρωμένα ὅλα τὰ ὄργανα ἀκριβείας, θαυμαστὰ ἔργα τῆς ἐπιστήμης, διὰ τῶν ὁποίων ἕνας εἰδικὸς ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς ὄχι μόνον νὰ παρακολουθῆ ὅλες τὶς φάσεις λειτουργίας ὅλων τῶν τμημάτων τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ἐργοστασιακοῦ συγκροτήματος, ἀλλὰ καὶ νὰ τὶς κατευθύνῃ.

Ὁ ἀτμὸς ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τοὺς δύο στροβίλους μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς του, μεταφέρεται εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ἐργοστασίου ὅπου ψύχεται, γίνεται πάλι νερὸ καὶ ἐπιστρέφει εἰς τοὺς ἀτμολέβητας μὲ μικρὲς ἀπώλειες. Πρὶν περάσει εἰς τοὺς ἀτμολέβητας, τὸ νερὸ ὑφίσταται χημικὴ ἐπεξεργασία πρὸς πρόληψιν σχηματισμοῦ σκωριῶν καὶ ἰδημάτων.

Ἑκατοντάδες τόννοι τέφρας σχηματίζονται κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὴν καῦσι τοῦ λιγνίτου. Ἡ τέφρα αὐτὴ συλλέγεται μὲ εἰδικὸ σύστημα ἀποκομιδῆς καὶ μεταφέρεται μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον.

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΩΝ ΓΝΩΜΟΝΩΝ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

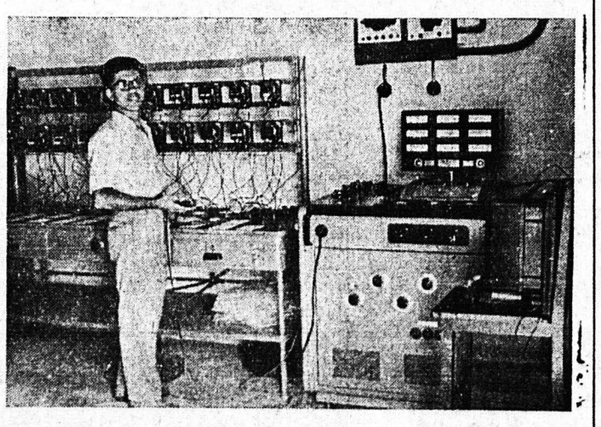

«Ἡ Δ.Ε.Η. θὰ φέρεται πρὸς τοὺς πελάτας της ὅπως αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν πάσῃ θυσίᾳ τὸν πελάτην τους»—ἐδήλωσεν ὁ πρόεδρος τῆς Δ.Ε.Η. κ. Γουναράκης. Εἰς τὴν εἰκόνα, τὸ ἐργαστήριον ἐλέγχου τῶν γνωμόνων Πατρῶν, διὰ τὴν πρόληψιν παντὸς παραπόνου

Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος Χρόνος

ΑΚΑΚΙΕ ΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ.... ΜΙΣΚΟ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

ΜΙΣΚΟ Ο.Ε.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Βιομηχανίας Ζυμαρικῶν «ΜΙΣΚΟ» Πελοποννήσου — Δυτικῆς Στερεᾶς — Ἰονίων Νήσων

ΧΡ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΠΑΝΑΓ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.Ε.

ΕΡΜΟΥ 20 • ΤΗΛΕΦ. 23-76 • ΠΑΤΡΑΙ

Τὸ 1957 φέρει ὑπόσχεσιν εἰρήνης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ἑνὸς μὲν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς δυτικῆς ἑνότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνατολικῆς παρατάξεως.

Διὰ τὴν Ρωσσίαν ὑπάρχουν τρεῖς πιθαναὶ γραμμαὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς: 1) Νὰ ἐπιχειρήσῃ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς πρὸς ἀποκατάστασιν σφαιρῶν ἐπιρροῆς, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν Ἄγγλων καὶ Γάλλων. 2) Νὰ δείξῃ τὰ δόντια εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ νὰ μειδιάσῃ πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς οὐδετερότητος. 3) Νὰ ἀπομονωθῆ ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ νὰ καραδοκῆ ἕνα σφάλμα τῶν δυτικῶν, ἐνῷ θὰ χρησιμοποιῆ παντοῦ τὸ ὅπλον τοῦ ἀντιαποικισμοῦ.

Ἐὰν ἔζη ὁ Στάλιν, θὰ ἦτο ὀλιγώτερον δύσκολον νὰ προβλεφθῆ μία ἐξέλιξις, μὲ λογικὴν ἐξήγησιν. Οἱ διάδοχοι τοῦ Στάλιν, λόγῳ τῆς συλλογικῆς ἡγεσίας καὶ τῶν διακυμάνσεων τῆς πλειοψηφίας, καθιστοῦν ἀδύνατον κάθε πρόβλεψιν.

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΚΤΙΝΕΣ Χ.
ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ
(Νεωτάτου τύπου)
Δέχεται Κανακάρη 157
τηλέφ. 20—86
ΠΑΤΡΑΙ

Ὀργιώδη γλέντια τῆς Πρωτοχρονιᾶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ

σιδαιμονίες, ποὺ κληρονομήθηκαν ἀπὸ τὶς παλαιὲς ἐθνικὲς ἑορτὲς τῶν Βρουμαλίων καὶ τῶν Καλανδῶν τῆς 1ης Ἰανουαρίου.

Στὶς ἀρχαῖες ἑορτὲς τῶν Βρουμαλίων, διετηροῦντο κάποια ἔθιμα ἀπὸ τὶς διονυσιακὲς ἑορές, δηλαδή, ἐγίνοντο μεταμφιέσεις καὶ μερικὲς ὀρχήσεις μὲ λαϊκὰ καὶ ἄσεμνα ἄσματα. Ἀκόμα καὶ τὸν δέκατο αἰῶνα μ. Χ. στὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τοῦ Πορφυρογεννήτου, οἱ ἑορτὲς αὐτὲς ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἑορτάζωνται μὲ πάνδημη κραιπάλη στὸ Βυζάντιο.

Τὴν ἴδια ἐποχή, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν δέκατο αἰῶνα ἄρχισε κατὰ περιεργότατον τρόπο νὰ ἑορτάζεται στὴν Γαλλία, τὴν 1η Ἰανουαρίου, ἀπὸ τὸν κλῆρο μιὰ εἰδωλολατρικὴ ἑορτὴ μὲ χριστιανικὸ ἔνδυμα, ποὺ λεγόταν ἡ ἑορτὴ τῶν καλανδῶν ἢ τῶν ὑποδιακόνων. Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ οἱ ὑποδιάκονοι ἐξέλεγαν, χάριν ἀστεϊσμοῦ ἕναν ἐπίσκοπο, ποὺ τὸν συνώδευαν ὡς τὴν ἐκκλησία. Τῆς πομπῆς προηγοῦντο συχνότατα νέοι μὲ ἀδαμιαία περιβολή. Ὅταν ἔφθαναν στὴν ἐκκλησία, οἱ ὑποδιάκονοι, ἀντὶ νὰ διαβάζουν ἀποσπάσματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀπήγγελλαν διηγήματα ἢ κοσμικὰ ποιήματα. Ἀντὶ ἀντιφώνων ἐψάλλοντο ἀγοραῖα ἄσματα καὶ ἀντὶ θυμιάματος προσφέρανε αἷμα πηχτό! Τὸν τίμιο ἄρτο τὸν ἀντικαθιστοῦσαν γλυκίσματα. Οἱ κληρικοὶ ἔμπαιναν στοὺς ναοὺς μετημφιεσμένοι σὲ γυναῖκες, σὲ ζῶα, σὲ ἀκροβάτες ἢ κάτι παρόμοιο. Οἱ διαπληκτισμοὶ μέσα στοὺς ναοὺς δὲν ἦταν σπάνιοι. Τέλος, ἡ θεολογικὴ σχολὴ τῶν Παρισίων ἀφώρισε τὴν ἑορτὴ αὐτή, ποὺ τώρα ὠνομαζόταν «ἑορτὴ τῶν Ὑποδιακόνων ἢ τῶν Παραφρόνων» (τὸ δεύτερο ὄνομα τῆς ἑταίριαζε περισσότερον) καὶ τὸν ἑπόμενο χρόνο, ἕνα διάταγμα τοῦ Καρόλου Ζ' τῆς Γαλλίας, ἔθεσε τέρμα σ' αὐτή.

* * *

Ἀλλά, τὰ ἔθιμα τῆς Πρωτοχρονιᾶς ποὺ διατηροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα εἶναι ἀρχαιότατα καὶ παρέμειναν ὡς λείψανα τῆς εἰδωλολατρικῆς ἑορτῆς τῶν Καλανδῶν. Ὁ καλλωπισμὸς τῆς ἀγορᾶς, οἱ εὐωχίες, τὰ τραπέζια μὲ τὰ πλούσια φαγητὰ καὶ τὴν κρασοκατάνυξι εἶναι ὅλα χαρακτηριστικὰ τῆς ἑορτῆς τῶν Καλανδῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ δοκιμὴ τῆς τύχης, τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς σὲ τυχερὰ παιγνίδια εἶχε ἐπίσης τὸ ἀνάλογό της στὴν ἀρχαιότητα. Ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Λιβάνιος «δοῦλοι καὶ ἀφεντάδες ἀναμὶξ ἐπαίζανε κύβους». Ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἔχει τὴν ἀρχή του τὸ ἔθιμο νὰ περιέρχωνται παιδιὰ ἢ ἐνήλικοι τὰ σπίτια καὶ νὰ ψάλουν ἄσματα, τὰ περίφημα «κάλαντα» ὅπως ὠνομασθήκανε, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐψάλλοντο κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν καλανδῶν Ἰανουαρίου (δηλ. 1η Ἰανουαρίου).

Καὶ οἱ μεταμφιέσεις ποὺ ἐγίνοντο στὶς ἑορτὲς τῶν Βρουμαλίων καὶ πρὸ πάντων τῶν Καλανδῶν, παρ' ὅλες τὶς ἀπαγορευτικὲς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐκλείψανε ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ ἑορτασμὸ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Πολλὰ συναξάρια ἁγίων ἔχουν γραφῆ τὸν δέκατο καὶ τὸν δωδέκατο ἀκόμα αἰῶνα. Περιγράφουν μεγαλοπρεπεῖς παρελάσεις μασκαράδων τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ἡ μεταμφίεσις αὐτὴ διασώζεται ἀκόμα σὲ πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τῆς Κρήτης. Σὲ μερικὲς περιοχὲς συνεχίζεται καθ' ὅλο τὸ διάστημα ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῶν Θεοφανείων.

Δικαστικὸν 1956 Πατρῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

δωσε 4.887 ἀποφάσεις ἔναντι 5.378 τοῦ 1955.

Τὸ αὐτόφωρον ἐξεδίκασε 590 ὑποθέσεις ἔναντι 474 τοῦ 1955.

Μηνύσεις—βουλεύματα

Κατὰ τὸ 1956 ὑπεβλήθησαν 10.287 μηνύσεις ἔναντι 9.800 τοῦ 1955. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅμως ὅτι εἰς τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν τῶν μηνύσεων περιλαμβάνονται καὶ αἱ ὑποβληθεῖσαι ἀθρόαι μηνύσεις ἐκ μέρους τοῦ ΙΚΑ καὶ τοῦ ΤΕΒΕ διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς ὡς καὶ αἱ μηνύσεις ἰδιωτῶν διὰ καθυστερουμένας ὀφειλὰς ἐξ εἰδῶν πωλουμένων διὰ τοῦ συστήματος τῶν δόσεων.

Τέλος κατὰ τὸ 1956 ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν 995 βουλεύματα ἐπὶ πάσης φύσεως ὑποθέσεων.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟΝ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ

γενῶν τους καὶ γευματίζουν μαζί. Ὕστερα, τὰ παλληκάρια, πηγαίνουν καὶ παίζουν τριανταένα, οἱ ἀρραβωνιασμένοι πηγαίνουν νὰ γλυκομιλήσουν, τὰ παιδιὰ παίζουν τὶς ὁμάδες καὶ οἱ νέοι κάθονται γύρω στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ θυμηθοῦν τὰ περασμένα. Τὰ ἀνύπαντρα κορίτσια κάθονται πάντα δίπλα στὸ τζάκι καὶ προφητεύουν τὸν γαμπρὸ μὲ τὰ ἐλιόφυλλα: «Ἄη—Βασίλη βασιλιᾶ, ἄνοιξε καὶ φανέρωσε γιὰ τοῦτη τὴ δουλειά».

Γιὰ δῶρα στὰ παιδιά τους οἱ Κύπριοι γονεῖς προσφέρουν συνήθως χρήματα. Δῶρα, τὸ ἴδιο χρήματα, προσφέρουν στὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἀνάδοχοι. Τὸ χρηματικὸ δῶρο καλεῖται συνήθως «πλουμιστήρα» καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς νήσου «πουλουστρίνα». Οἱ φτωχότεροι προσφέρουν ὡς μπονάμᾶ τῶν παιδιῶν ἕνα κουλούρι.

Τὴν πρωτοχρονιὰ ψήνεται τὸ σιτάρι ποὺ παρετέθη κατὰ τὸ δεῖπνο τοῦ Ἄη—Βασίλη, μὲ τὴν πίττα. Τὸ σιτάρι αὐτό, ποὺ τὸ λένε «κόλλυβα», τοποθετεῖται σ' ἕνα τραπέζι μὲ ἄλλα νηστίσιμα φαγητὰ καὶ φροῦτα τῆς ἐποχῆς. Κάθε οἰκογένεια περιμένει τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴ θεία λειτουργία, ἐπισκέπτεται ὅλες τὶς οἰκογένειες καὶ εὐλογεῖ τὸ τραπέζι, μνημονεύει τοὺς πεθαμένους τῆς οἰκογενείας καὶ ραντίζει μὲ ἁγιασμὸ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ.

Ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ κόλλυβα τοῦ σπιτιοῦ, ἀνακατεμένα μὲ σουσάμι, σταφίδες, ρόδια, μύγδαλα κλπ., μαζὶ μὲ ἕνα ἢ δύο κεριά, ρίχνονται μέσα στὸ καλάθι, ποὺ τὸ κρατεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς συνοδείας. Στὸν ἱερέα προσφέρεται κρασὶ καὶ «πόπαστον», ἕνα εἶδος πάστα ἀπὸ διάφορα φροῦτα, ὅπως τὸ κυδωνόπαστο, καθὼς καὶ λίγα χάλκινα ἢ ἀσημένια νομίσματα, ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τῆς οἰκογενείας.

Ἡ ἐφετεινὴ Πρωτοχρονιὰ βρίσκει τὸ ὡραῖο μας νησὶ ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Οἱ ἀδελφοί μας ἐκεῖ ἀγωνίζονται τὸν ὑπέρτατο ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία τους. Μὰ οἱ ἄξιοι πολεμισταὶ ξεύρουν νὰ πολεμοῦν καὶ νὰ γλεντοῦν μαζύ. Ἂν οἱ Ἕλληνες δὲν γλεντήσουν πολεμῶντας πότε ἄρα γε θὰ βροῦν καιρὸ νὰ χαροῦν;

Σήμερα στὴν Κύπρο θὰ συγκεντρωθοῦν οἱ οἰκογένειες στὸ πατριαρχικὸ τραπέζι καὶ θὰ χαροῦν—ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ χαροῦν! Καὶ μὲ τὴν καλή τους καρδιὰ θὰ διασκεδάσουν καὶ νὰ εὐχηθοῦν: «Καλῶς ἦλθαν οἱ φίλοι μου ἀπὸ τὰ χίλια μίλλια, κάλλιο θέλω τοὺς ξένους μου, παρὰ νάχω τὰ χίλια (νομίσματα)». Καὶ θὰ ἀποχαιρετηθοῦν κατόπιν μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη. «Τὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ. Κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ χίλια χρόνια νὰ ζήσῃ. Χίλια καλῶς εὑρέθημεν καὶ πάλιν θὰ βρεθοῦμεν. Καὶ περισσότερες χαρὲς νὰ καταξιωθοῦμεν».

Τὸ ἄρθρον κ. Παράσχου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ

διαβάσει, τόσος λίγος καιρὸς τοῦ μένει γιὰ διάβασμα καὶ ὅτι πάλι δὲ θὰ μπορέσει νὰ μάθει ὅπως πρέπει τὸ μάθημά του. Ἀ! ὄχι, ὅλ' αὐτὰ πρέπει ν' ἀλλάξουν ἀπὸ αὔριο κιόλα μὲ τὸν καινούριο τὸ χρόνο.

ΑΥΓΑΠΑΤΗ ΧΡΗΣΙΜΟΣ

Αὐταπάτη κι' ἐδῶ; Ναί, αὐταπάτη. Χρήσιμη ὅμως, ἀπαραίτητη ἴσως. Ὁ καινούριος χρόνος σπρώχνει τὰ παιδιά, ὅπως καὶ τοὺς μεγάλους, νὰ ἀναθεωρήσουν τὴ ζωή τους, νὰ προσπαθήσουν νὰ διορθώσουν τὸ στραβὸ ποὺ νιώθουν πὼς ἔχει.

Γίνετε ἡ προσπάθεια καὶ μπορεῖ κάποτε νὰ φέρνη καρπό. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν φέρη κανένα καρπὸ θάχῃ χαρίσῃ στὸ παιδὶ μερικὲς ὧρες χαρᾶς, χαρᾶς γιὰ τὸ νέο καὶ τὸ δύσκολο ποὺ καταπιάνεται καὶ ποὺ θὰ καλυτερέψῃ τόσο τὴ ζωή του.. Θυμοῦμαι ἕνα συμμαθητή μου στὴν πέμπτη ἢ στὴν ἕκτη τοῦ δημοτικοῦ. Τὸν ἔλεγαν Στέφανο. Ἦταν κακοντυμένος, ἀμελής, μήτε ὁ δάσκαλος τὸν λογαριαζε μήτε ἐμεῖς, δὲν πολυμιλοῦσε, δὲν τολυέπαιζε μαζί μας, καὶ ὅλ' αὐτὰ βέβαια θὰ τὸν στενοχωροῦσαν. Μία μέρα ἦλθε ὁλότελα ἀλλαγμένος στὸ σχολεῖο. Καινούργια καθαρὰ ροῦχα βιβλία ντυμένα μὲ τὶς ἐτικέττες τους τετράδια καινούρια, καθαρά. Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του εἶχε φέρει ὅλη αὐτὴ τὴν ἀλλαγή; Ἀσφαλῶς. Μᾶς μιλοῦσε γιὰ τὸν πατέρα του, κάτι νοιώθω ἀπὸ τὴν θλίψη του, αἰσθανόμαστε τη θέλησή του καὶ τὴν ἀπόφασή του γι' ἀλλαγή. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφασή του εἶδινε μία παράξενη εὐχαρίστηση, μιὰ χαρά. Ἦταν ἡ χαρὰ ποὺ μᾶς δίνει πάντα ἡ προσδοκία τοῦ καλυτέρου, ἡ ἐπιθυμία τοῦ καλύτερου ποὺ πιστεύουμε ὅτι θὰ γίνει πράξη.

Ἡ αἰώνια αὐταπάτη. Ὁ καινούργιος χρόνος τὴν βοηθεῖ νὰ γεννηθεῖ. Μᾶς βοηθεῖ νὰ καταστρώσουμε σχέδια, αἴσθημα πάντα εὐχάριστο, γιατί, καθὼς παρατηρεῖ σ' ἕνα πεζό του ποίημα («Τὰ Σχέδια») ὁ Μπωντλαίρ καὶ μονο τὸ νὰ κάνεις σχέδια εἶναι μία ἀρκετὴ ἀπόλαυση. Ἀλλὰ καὶ γιατὶ προπάντων, νομίζω, ἐκεῖνος ποὺ κάνει σχέδια, ὅσες φορὲς καὶ ἂν ξεγελάστηκε, ὅσο λίγο καὶ ἂν πιστεύει στὴν πραγματοποίησή τους γιὰ λίγη ὥρα πιστεύει καὶ πάλιν, πείθει τὸν ἑαυτό του νὰ πιστέψει, κάνει—καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ βαθύτερη χαρὰ τοῦ σχεδίου—τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησή.

Ἂς δεχτοῦμε, λοιπόν, μὲ αὐτὴ τὴ χαρούμενη προσδοκία τὸ νέο χρόνο. Καὶ ἂς μὴ λέμε, ὅτι εἶναι ἀπατηλή. Τὸν θετικὸ ἰσολογισμό, θὰ τὸν κάνουμε στὸ τέλος τοῦ νέου χρόνου. Τότε θὰ δοῦμε ἂν κι' αὐτός, μᾶς ξεγέλασε ὅσο καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ περισσότερο ἴσως. Ὡς τότε, ὅμως, ἂς προσοχοῦμε, καὶ ἂς μὴ μικραίνουμε τὶς χαρές μας συγκρίνοντάς τες μ' ἐκεῖνες ποὺ ονειρευόμαστε, καὶ ἂς σκεπτόμαστε, ὅτι σὲ χιλιάδες, σ' ἑκατομμύρια ἀνθρώπους στοὺς δωδεκα μῆνες του, ὁ καινούριος χρόνος θάχει τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ πραγματικότητα καὶ τὰ πιὸ παράτολμα ονειρα καὶ τὶς πιὸ τρελλὲς ἐλπίδες, νὰ φέρει σὲ πολλοὺς πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ζητήσανε.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΨΑΘΟΠΥΡΓΟΥ

Εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον Ψαθοπύργου, μὲ πρωτοβουλίαν τῆς διδασκαλίσσης Χρυσούλας Ρόδη ἔγινε ὡραία Χριστουγεννιάτικη ἑορτή. Εἰς τὸ μέσον τοῦ σχολείου εἶχε στηθῆ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐστολίζετο μὲ διάφορα ἄνθη καὶ ἐπιγραφὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε μὲ προσευχὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἡ διδασκάλισσα ἐξῆρε δι' ὡραίας ὁμιλίας τὴν σημασίαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ὁμιλήτρια ἔδωσε ἐναργῆ εἰκόνα τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς καὶ τῆς μεταβαλῆς ποὺ ἐπῆλθε διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ ἀπόψεως δικαίου καὶ ἠθικῆς.

Μετὰ ταῦτα ἐψάλησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν διάφορα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, καὶ ἐτελείωσε ἡ ἑορτὴ μὲ τὴν διανομὴν δώρων εἰς τοὺς μαθητάς.

Ψαθόπυργος

ΓΕΩΡ. ΣΠΥΡ.

Ο ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ἕνα ἀθόρυβο προοδευτικὸ ἔργο γίνεται στὸ χωριὸ Κρήνη (Βελίζι) δημιούργημα τῶν νέων.

Χωρὶς τὴν παραμικρὴ κρατικὴ ἐνίσχυση οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ ἐδημιούργησαν τὸ Φιλοδασικὸ Σύλλογό τους. Καὶ ἀντί, μετὰ τὴ σκληρὴ ἀγροτικὴ δουλειά των, νὰ γίνωνται θαμῶνες τῶν ψυχαγωγικῶν κέντρων καὶ καφενείων, συγκεντρώνονται καὶ κάνουν διάφορες ὠφέλιμες ὁμιλίες. Μὰ προχώρησαν καὶ πάρα πέρα ἀκόμη. Ἐδημιούργησαν Ἐρασιτεχνικὸ ὅμιλο καὶ ἀνεβάζουν διάφορα ἔργα ψυχαγωγοῦντες ἔτσι ὄχι μόνο τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ των ἀλλὰ καὶ τῶν γειτονικῶν χωρίων.

Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν ἑπομένην ἔπαιξαν μὲ θαυμαστὴ ἐπιτυχία «Τὰ Ἀρραβωνιάσματα» τοῦ Μπόγρη καὶ ἀπέσπασαν τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ συγχαρητήρια πολλῶν Πατρινῶν ποὺ παρηκολούθησαν τὸ ἔργο των. Ὡς πληροφορούμεθα, ὁ Ὅμιλος θὰ ἀνεβάσῃ τὸ πατριωτικὸ ἔργο «Παπαφλέσσας» ποὺ θὰ τὸ παίξῃ στὴν πόλι μας καὶ εἰς τὴν ταράτσα «Πανθέου» τὴν 25 Μαρτίου 1957.

Ἀξίζει πραγματικὰ κάθε ἔπαινος στὸ χωριὸ αὐτὸ καὶ πολλὰ συγχαρητήρια στοὺς νέους καὶ στοὺς πρωτεργάτας τῆς προοδευτικῆς αὐτῆς κινήσεως, ἀλλὰ καὶ κάθε ὑποστήριξις τοῦ Πατραϊκοῦ κοιν